

Sag der at føre saadanne Vidner, som Sagens Løv maatte kræve. — Jeg kommer dernæst til et andet Punkt, som jeg ogsaa finder en Tilfnytning til i Loven af 1863. Det hedder nemlig i sammes § 12: „Den Tiltalte er berettiget til at benytte en Sagførers Bistand. Efter dette, kan Sagføreren deltage i Forhandlingerne inden de Grændser, som af Dommeren anvises.“ I kriminelle Sager er jo Forholdet det, at, saa længe Undersøgelsen varer, er den paagældende Sigtede, i det Mindste naar han er fængslet, og naar Dommeren ikke vil tillade det, fuldstændig udelukket fra at søge nogen Sagførers Bistand. Jeg skal her omtale en Indvending, som ogsaa fra Proceskommissionens Side er reist imod, at det tilstedes den, der er i det ulykkelige Tilfælde at se sig indviklet i en kriminel Undersøgelse, at betjene sig af en Sagførers Bistand, og som Proceskommissionen har laant fra Motiverne til det tydske Lovudkast i lignende Retning, et Lovudkast, som nu er blevet til Lov i Tydskland og vil træde i Kraft til 1ste Oktober d. N., og denne Indvending lyder, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse. Hvad jeg nu oplæser, findes i Motiverne til Proceskommissionens Udcast til Lov om Strafferetspleien, Side 40, og er en Oversættelse af, hvad der findes i Motiverne til det tydske Lovudkast, som jeg nævnte. Det hedder der: „Vel maa det anerkjendes, at Nærværelsen af en Forsvarer ved Undersøggelsesdommerens Forhør kan være til Nytte for den Sigtede, ligesom ogsaa, at mulige Tilstaaelser under Forundersøgelsen faae forhyiet Værd, naar de ere aflagte i Nærværelsen af en Forsvarer, men“, tilføies der saa, „endstjøndt Udcastet“, altsaa det tydske Udcast, „helt igennem lægger an paa at forskaffe Forsvaret tilbørlig Anerkjendelse, kunde det dog ikke indlade sig paa Nærværelsen af en Forsvarer under Forundersøgelsen, idet man mener, at det kan tænkes, at han forhindrer den Sigtede i at fremkomme med saadan Tilstaaelse, som denne ellers vilde være fremkommen med.“ Ja, jeg veed ikke, om man vil tro om nogen Sagfører, at han vilde gjøre noget Skridt til at forhindre en Sigtet i at fremkomme med en Tilstaaelse, som han troede var sandferdig. Jeg skal ikke komme ind derpaa. Jeg skal kun sige, at det er jo muligt, at man kan nære en saadan Frygt, og at det kan jo siges, at noget Saadant, om ikke hyppigt, saa dog maasse undtagelsesvis vil kunne finde Sted; men selv om saa er, sætter jeg dog som Modvægt derimod akkurat det Modsatte, nemlig den Indflydelse, som Forhørsdommeren let er fristet til at udøve paa den Sigtede derhen, at denne afgiver en urigtig Tilstaaelse. Jeg forvarer mig her udtrykkelig imod et ville kaste nogenstomhelst Skygge paa nogen Forhørsdommer enten her i Landet eller andetsteds; men jeg holder mig til, hvad den høitærede Justitsminister tilligemed Proceskommissionens øv-

rige Medlemmer har udtalt paa det Sted, jeg før nævnte, i Motiverne til Kommissionens Udcast til Lov om Strafferetspleien, at den nuværende Ordning stiller et Krav til Forhørsdommeren, hvis Opfyldelse maa betegnes som psykologisk umulig. Forhørsdommeren har, naar han kommer til den Overbevisning, at den, han har for sig som sigtet, i Virkeligheden er den Skyldige, den Opgave at fremtvinge hans Tilstaaelse. Forhørsdommeren staar overfor ham som hans værste Modstander, som den, der af den Sigtede forlanger Afgivelse af den Tilstaaelse, som det efter den nuværende Ordning i processuel Henseende kommer saa meget an paa, og dette Forlangende og disse Bestræbelser fra Forhørsdommerens Side kan han støtte ved meget vægtige Midler. Man kan støtte dem ved den Arrest, han er berettiget til at dekrettere over den Sigtede, en Arrest, om hvilken det ikke er nogen Semmelighed, at den — jeg siger ogsaa dette uden at ville kaste nogenstomhelst Skygge paa Nogen — ikke sjældent benyttes som en Tortur for at fremtvinge den Tilstaaelse, som Forhørsdommeren tror er den rigtige, men som den Sigtede holder tilbage. Det er ofte Tilfældet og stiller sig ofte saaledes, at, naar den Sigtede, som ved Arresten er reven ud af sine Forhold, hvis Erhverv mangen Gang gaar til Grunde ved denne Arrest, hvis Familie mangen Gang lider Nød hjemme, fordi Forjægeren er borte, — naar denne Sigtede beder Forhørsdommeren om sin Frihed, saa svarer denne: Saa tilstaa din Forbrydelse, saa kan Du komme fri. Og hvorledes er denne Arrest beskaffen i Henseende til Tidens Udstrækning? Efter den Ordning, som er gjældende hos os ifølge Retsbrug — vi favne meget positive Lovbestemmelser i saa Henseende — er der ingen Grændse for den Tid, i hvilken Forhørsdommeren kan holde den Sigtede i Arrest, og man ser ofte Exempler paa, at denne Arrest faar en overmaade lang Udstrækning i Tid, en Udstrækning, der gaar baade over et halvt og undertiden over et helt Aar. Forhørsdommeren har det altsaa i sin Magt i et ubestemt Tidrum at holde den Sigtede i Arrest, og han har det fremdeles indenfor visse Grændser i sin Magt at bestemme, hvorledes den Sigtede skal behandles i den Tid, han er i Arresten, hvilket Samkvem der kan tilstedes ham med Andre, og paa mange andre Maader, hvorledes han i det Hele skal behandles. Jeg siger altsaa, at Forhørsdommeren har her en stor Magt ved sin Side til at udpresse den Tilstaaelse af den Sigtede, som Dommeren tror, at den Sigtede urettelig holder tilbage; men om Tilstaaelsen urettelig holdes tilbage eller ikke, i denne Henseende kan Forhørsdommeren tage meget feil. Jeg kommer bestandig tilbage til, hvad der staar i Proceskommissionens Udcast, at hele hans Stilling er unaturlig — det er det Udtryk, der er brugt — og at man